

LRDIS | We know
BEVERLY CLEARY (n. 1916) este una dintre cele mai apreciate autoare americane de cărți pentru copii și adolescenți. Cele peste treizeci de titluri ale sale s-au vândut în mai bine de nouăzeci de milioane de exemplare în lumea întreagă. Ramona Quimby, Beatrice „Beezus“ Quimby, Ribsy și Ralph S. Mouse sunt doar câteva dintre celebrele personaje cărora le-a dat viață.

În 1975, a primit Medalia Laura Ingalls Wilder din partea American Library Association. În 1981, a primit National Book Award pentru titlul *Ramona and Her Mother*, iar în 1984, Medalia Newbery pentru *Dear Mr. Henshaw (Dragă domnule Henshaw*, Editura Arthur, 2016). În anul 2000, Library of Congress a numit-o „legenda vie“ a literaturii pentru copii, iar pentru contribuția de-o viață adusă literaturii americane, Beverly Cleary a primit în 2003 National Medal of Arts.

JACQUELINE ROGERS s-a născut în 1958, în Connecticut, Statele Unite ale Americii. A crescut într-o familie cu înclinații artistice și când era mică desena tot timpul, iar arta i se părea cel mai interesant lucru din lume. Din liceu a știut că vrea să lucreze într-un domeniu artistic, așa că a ales să urmeze cursurile Rhode Island School of Design, unde a studiat ilustrație. După ce a încercat multe tipuri de ilustrații, s-a oprit la cele pentru copii, pentru că i se par mai distractive și creative.

De peste treizeci de ani ilustrează, cu aceeași pasiune, cărți pentru copii.

BEVERLY
CLEARY

Ramona cea vitează

Ilustrații de Jacqueline Rogers

Traducere din engleză
de Iulia Arsintescu

arthur

Cuprins

1. Un incident în parc 5
2. Secretul doamnei Quimby 20
3. Gaura din casă 34
4. Prima zi de școală 45
5. Bucluc cu o bufniță 58
6. Seara părinților 75
7. Singură pe întuneric 93
8. Ramona spune un cuvânt urât 110
9. Fetita cea curajoasă
a domnului Quimby 128

Redactor: Ioana Vilcu
Tehnoredactor: Mihaela Aramă
DTP copertă: Alexandru Daș

ISBN 978-630-368-008-8

Ramona the Brave

Copyright © 1975 by Beverly Cleary

All rights reserved.

Published by arrangement with HarperCollins Children's Books,
a division of HarperCollins Publishers.

Artwork copyright © Jacqueline Rogers

© Editura Arthur, 2025, pentru prezenta ediție

Editura Arthur este un imprint al Grupului Editorial ART.

1

Un incident în parc

Ramona Quimby, vitează și neînfricată, pe jumătate fugea și pe jumătatea sărea, încercând să țină pasul cu sora ei mai mare, Beatrice. Se întorceau din parc. Nu mai văzuse niciodată obrajii surorii ei atât de roșii de furie ca în după-amiaza aceea de august. Ramona era lipicioasă de la transpirație și murdară de la cum aterizase în rumegușul de la baza toboganelor, dar era mândră de ea însăși. Doamna Quimby le trimisese o oră în parc pentru că avea treabă în oraș – o treabă importantă, subliniasse ea – și o desemnase pe Beezus, cum i se spunea lui Beatrice, să aibă grijă de Ramona.

Și ce se întâmplase? Pentru prima oară în cei șase ani ai ei, Ramona avusese grijă de Beezus, care ar fi trebuit să fie responsabilă. Șefa era un cuvânt mai potrivit, își zicea adesea Ramona. Dar

nu azi. Azi, Ramona luase inițiativa și sărise ea în apărarea surorii mai mari.

— Beezus, zise Ramona gâfâind, mergi mai încet.

Beezus, strângând în mâna transpirată cartea de la bibliotecă, nu-i dădu atenție. Clinchetul inelelor, pocnetul ritmic al mingilor de tenis pe asfalt și strigătele copiilor se estompară treptat și fetele se apropiară de casa lor de pe strada Klic-Kitat.

Ramona spera ca mama să se fi întors acasă de la treaba ei, oricare o fi fost. Abia aștepta să-i povestească ce se petrecuse și cum o apăraseră pe sora ei mai mare. Mama avea să fie foarte mândră și tata la fel, când o să se întoarcă acasă de la serviciu și o să audă povestea.

„Bravo, Ramona!” o să-i spună el. „Așa se reacționează!” Ce vitează era mičuța Ramona!

Din fericire, mașina era în garaj, iar când fetele dădură buzna în casă o găsiră pe doamna Quimby în camera de zi.

— Ce s-a întâmplat, Beezus? întrebă mama, văzând fețele îmbujorate și transpirate ale fiicelor ei, una furioasă și una triumfătoare.

Beezus clipi încercând să stăvilească lacrimile care îi umpleau ochii.

— Ramona, ce-a pățit Beezus? întrebă alarmată doamna Quimby.

— Să nu-mi mai spuneți Beezus *niciodată!* zise cu vehemență Beezus.

Doamna Quimby se uită întrebătoare la Ramona, care murea de nerăbdare să-i explice. De obicei, Beezus era cea care explica ce-a pățit Ramona, cum a scăpat cornetul de înghețată pe trotuar și cum a plâns pentru că Beezus nu i-a dat voie să-l ia de acolo, sau cum a încercat, încalcând regulile, să se dea pe tobogan cu capul înainte și a aterizat după aceea cu fața în rumeguș. Acum venise rândul Ramonei. Trase adânc aer în piept și se pregăti să povestească.

— După ce ne-am dus în parc, zise ea,

eu m-am dat puțin pe tobogan și Beezus a stat pe o bancă să citească. Pe urmă am văzut un leagăn gol. Unul mare, nu unul mic pentru bebeluși, și m-am gândit că luna viitoare o să fiu în clasa întâi, așa că ar trebui să mă dau în leagănele mari. Nu-i așa, mama?

— Da, sigur, răspunse nerăbdătoare doamna Quimby. Spune mai departe, te rog. Ce-a pățit Beezus?

— Păi, eu m-am urcat în leagăn, continuă Ramona, numai că nu ajungeam cu picioarele jos, pentru că sub el era o groapă mare.

Ramona își aminti cum tânjise să-și facă vânt până când slăbeau lanțurile și ajungea cu degetele de la picioare în direcția vârfulor brazilor, dar își dădu seama că mai bine continua povestea imediat, altfel mama urma s-o întrebe pe Beezus ce se întâmplase. Ramonei nu-i plăcea deloc să-și piardă publicul.

— Și am zis, continuă ea, „Beezus, împinge-mă!“, dar niște băieți mai mari, mari și obraznici, m-au auzit, iar unul dintre ei a spus...

Ramona ardea de nerăbdare să continue povestea, dar șovăia dacă să repete cuvintele cu pricina.

— Ce-a spus?

Doamna Quimby era nedumerită.

— Ce-a spus, Ramona? Beezus, ce-a zis băiatul acela?

Beezus își șterse ochii cu dosul palmei.

— A zis: „I-i-i...“, încercă ea.

Dorința s-o ia înaintea surorii ei la povestit învinse ezitarea Ramonei.

— A zis: „Iisuse, Beezuse!“

Ramona se uită la mama ei, așteptându-se s-o vadă șocată. Dar mama părea doar puțin surprinsă și – să fi fost cu puțință? – amuzată.

— De asta nu vreau să mi se mai spună Beezus niciodată, niciodată, *niciodată!* interveni Beezus.

— Iar toți ceilalți băieți au început să repete și ei, zise Ramona, nerăbdătoare să povestească mai departe, dacă tot trecuse de ce era mai greu. Mama, a fost îngrozitor! A fost *teribil*. Toți băieții aceia mari s-au purtat groaznic. Strigau tot timpul: „Iisuse, Beezuse!“ sau „Beezusa Iisusa!“ Iar eu am sărit din leagăn și le-am spus...

În acel moment, Beezus o întrerupse. Furia luase din nou locul lacrimilor.

— Da, a trebuit să se bage Ramona! Știi ce-a făcut? A sărit din leagăn și le-a ținut o predică!

Nimeni nu vrea o surioară care să se țină după tine și să le țină predici unor băieți. Iar ei nici nu erau așa de mari. Înceau numai să se dea mari.

Ramona rămase uluită de acest punct de vedere cu privire la comportamentul ei. Cât de nedreaptă era Beezus când ea fusese atât de vitează! Iar băieții i se *părușeră* chiar mari.

Doamna Quimby vorbi cu Beezus de parcă Ramona nici nu era de față.

— Le-a ținut o predică? Cred că glumești!

— Mama, eu... încercă Ramona din nou.

Dar Beezus n-avea de gând să-i dea nici cea mai mică șansă să vorbească.

— Nu glumesc deloc. Iar după aia și-a băgat degetele mari în urechi și le-a fluturat pe celelalte, și și-a mai scos și limba. Am crezut că mor de rușine.

Gata, Ramona era învinsă! Ea crezuse că Beezus fusese furioasă pe băieți, dar se pare că se supăraseră și pe surioara ei. Poate chiar mai tare. Ramona se obișnuise să fie considerată o mică pacoste, ba chiar știa că uneori era o pacoste, dar asta deja i se părea altceva. Se simțea ca și cum ar fi stat deoparte și s-ar fi privit din afară. A văzut o străină, o fetiță caraghioasă de șase ani cu